

Війна і мир

Споконвіку у світі йде протистояння війни та миру. Дивно, як так виходить, що всі завжди хочуть миру, але війна вночі переслідує людство. Чи ні? Можливо, це самі люди переслідують війну...

Біль, страждання, смерть, самотність, хвороби, корстокіст, кровожерство, безпритульність, голод, страх, втрати, руйна, відчай - усе це і ще багато інших страшних слів несе у собі війна. Вона не щадить нікого, мов той залізний, ненажерливий, кривавий ківи, якому все мало, мало, і він нещадно гребє людське життя. Десятки, сотні, тисячі, та що там, мільйони людських душ, що стали безжалісними жертвами війни. Їй нема різниці, вона жере всіх: чоловіків, жінок, дітей, старих. Їй все одно кого, головне, що їх вже не повернеш. Як весло вивсе Ілля Еренбург: „Війна для країни - це крик і сльози, убиті горем вдови і сироти, зруйновані будинки, втоптана у бруд молодість і пригноблена старість.“

І чому ж людство, яке зазнало не одну війну, не скаменється? Чи мало то було жертв та втрат, що у світі й досі чути крики гармат? Чи мало то було безвинних смертей та сльоз матерів, що у світі й досі має людське життя? Та чи ж мало вам було дитячого плачу і болу калічених людей? Мало? Отже, мало...

Виходить, що мирний люд живе, а за що ж? Як би то дурно не звучало, а люди гинуть із-за чварок між правительством. Із-за заздрощів, жадібності, непорозуміння. Їм все одно на наші страждання, бо вони ніколи не зазнають те, що пережили звичайні люди. „Будь-хто, хто хоча б раз бачив очі вмираючого солдата, добре замислиться, перш ніж всаунати в новий біт“, - таку думку мав Бісмарк Отто. Але ж чи бачили

чиновники хоча б одного помираючого? Мабуть, ні, хіба медина, яка бачила смерть, жах, біль, відчай у очах тих солдатів, пішла б знову на такі жертви? Хотілось би вірити, що ні, але вони знов і знов закривають свої очі, щоб не бачити, як гинуть люди. Затуплюють свої вуха, щоб не чути крик та сльози жінок та дітей. Ігнорують усі страждання простого народу, бо, бачте, їм свою ненажерливість тишити треба!

Нещодавно я прочитала статтю, у якій вчені обурюють еволюційну психологію війни. Прихильники еволюційної психології схильні стверджувати, що людські війни - це аналог поведінки тварин, які борються за територію чи конкурують за їжу або партнера. Тварини агресивні за своєю природою, а в людському середовищі подібна агресивність впливає у війни. Розмірковуючи над дослідженнями вчених, стає очевидно, що людей прирівнюють до диких тварин. Але навіть найрозумніші істоти планети, які наділені можливістю мислити та аналізувати свої дії, на одному рівні з інстинктивною поведінкою тварин? Але ж це справді так. Як би прикро то не було, але це дійсність. Гірка правда.

„Я ніколи не приєднаюся до руху проти війни. Токмачте мене, кам з'явиться рух за мир,“ - ці слова належать Матері Терезі, жінці, милосердя якої знає весь світ. 21 вересня в Україні відзначається День миру. Цей день також є Міжнародним днем миру. Впродовж історії останніх століть і, особливо, після світових воєн, існувало й існує багато політичних рухів та течій, серед пріоритетів яких благородна стоїть мета досягнення миру у всьому світі.

Мир. На перший погляд, це маленьке звичайне слово, а його значення є великим й дуже цінним усьому світові. Його ніхто не схиба й менші промінчики бере-

жсно пронизують усе, що або людям. Мир дає нам спо-
кій, впевненість у майбутньому. Мир - це злагода, по-
розуміння, благополуччя, спокій, прагнення кращого.
"Мир, благополуччя і дружба народів - ось що нам потрібно
для щастя", - казав Марк Твен.

Мені дуже б хотілося, щоб у світі панував мир,
гармонія співіснування усіх держав і народів, взаємо-
порозуміння між органами влади та спокій між зви-
чайними людьми. Хотілось би пригадати слова видат-
ного письменника Лева Толстого: "Маж війни і бла-
гополуччя світу настільки знайомі людям, що з най-
давніших часів, найкращим побажанням по праву вва-
жається "мир вам". Отже, мир вам, любі друзі!

Учениця МТТЛ
Київська Катерина